

Ik droomde vleugels...

Het was die zomer van 2014 niet de eerste keer dat we het voormalige kindertehuis – sinds 1994 Galerie & Atelier Annemiek Punt – binnenstapten. Na 2007 bezochten we tijdens onze campertochten al heel wat keren Twente én de galerie aan de Kloosterstraat in Ootmarsum. We kwamen in de nazomer van 2006 op het spoor van de glaskunst van een zekere Annemiek Punt door een lovend artikel in het dagblad Trouw. Daarin werd geschreven over het gebrandschilderde glas-in-loodraam in de Nieuwe Kerk van Delft – het resultaat van een door Annemiek als jongste en enige vrouwelijke deelnemer gewonnen prijsvraag. Van ontwerp tot voltooiing had ze er vier jaar aan gewerkt. Dat alles maakte indruk op ons, dat wilden we zien.

Toen we het jaar daarop de Nieuwe Kerk bezochten, werden we getroffen door de prachtige kleuren, de helderheid, het spel met licht, de verwevenheid van verschillende motieven, dat alles herleidbaar tot het bijbelverhaal van de opwekking van het dochtertje van Jairus. Van de toen nog voor ons onbekende glaskunstenaars die zoiets moois kon maken wilden we nog veel meer zien. Ja, meer dan dat, wat zouden we graag een kunstwerk van haar in ons huis willen hebben!

We namen de tijd. We werden steeds meer geboeid door haar glasversmeltingstechniek – echt schilderen met glas, zo noemde ze het zelf. Toen we in 2009 in haar atelier een wandobject zagen – voor ons de verbeelding van een vogel in zijn vlucht – wisten we: zoiets moet het worden. Zo gebeurde het dat in juni 2010 een schitterend glaskunstwerk een wand van onze woonkamer sierde.

De tijd schreed voort. Zo werd het zomer 2014 en stapten we op een zaterdagmorgen in juni opnieuw de galerie binnen. Na de weer hartelijke ontvangst – wat kan een mens zich welkom weten in Twente – werden we al snel gewaar dat Annemiek noch Astrid Vroemisse aanwezig waren. Dat hoefde eigenlijk ook niet, want we wilden alleen maar rondkijken en een afspraak met hen maken. Daar was alle aanleiding toe: we hadden de grote wens dat Annemiek een bijzonder glaskunstwerk voor ons zou maken – een grafmonument.

Enkele weken eerder, op 14 mei 2014, stierf onze zoon Martijn als gevolg van een hartstilstand. Hij was 43 jaar jong. Op 20 mei begroeven wij hem – mijn vrouw Louise, mijn zoon Robert en zijn vrouw Jente, onze kleinzonen Jesper en Lenart, samen met enkelen die Martijn en/of ons ons zeer nabij waren. Op de begraafplaats Kranenburg in Zwolle, nabij de graven van zijn vier grootouders.

Gedroomde vleugels

Ik droomde vleugels die mij konden dragen
in een onmetelijk blauwe lucht
zodat ik na een weidse vlucht
voorbij de zorgen en de vragen
kon landen in bevrijd gebied

Gedreven door de wind langs ruwe kusten
en zwevend over onherbergzaam land
was daar jouw uitgestrekte hand
waarin ik veilig uit kon rusten –
de vrijheid ligt in het verschiet

Het was voor ons vanzelfsprekend welke symboliek wij in het grafmonument voor Martijn verbeeld wilden zien. Op de rouwkaart van Martijn stond immers een gedicht van mij – *Gedroomde vleugels*. Deze woorden vergezelden ons al vele jaren, maar juist nu kregen ze voor ons nog meer betekenis omdat ze uitdrukking gaven aan het leven én sterven van Martijn.

Deze wens riep echter ook direct vragen en onzekerheid op. Zou dat mogelijk zijn? Zouden onze gevoelens door Annemiek in het beeld tot uitdrukking kunnen worden gebracht? Mochten we dat wel verwachten van een kunstenaar met een geheel eigen uitdrukkingsbehoefte en -vaardigheid? Het waren spannende vragen en toch ... toen wij – Louise, Robert, Jente en ik – op 9 juli Annemiek en Astrid in hun woning en werkplaats ontmoetten, was er van die spanning bij ons niets meer over. We ervoeren de warmte van hun betrokkenheid toen we het bijzondere

levensverhaal van Martijn vertelden, we spraken over het gedicht en de betekenis daarvan voor ons, we zagen kunstwerken van Annemiek, we zagen en spraken over kleuren – graag blauw, geel, liever geen rood – , over de glasversmeltingstechniek. We lieten foto's zien van het nog onbegroeide graf van Martijn, de rode beukenhaag erachter, de begraafplaats Kranenburg. We hadden een idee over de vorm en het formaat van het monument, rekening houdend met de voorschriften van de gemeente Zwolle. Was er iets waarover niet werd gesproken? Voor ons gevoel niet. Het was een bijzondere ontmoeting, we hadden geen enkele behoefte om aan Annemiek te vragen of ze uit de voeten kon met de symboliek van het gedicht, we vroegen niet of ze aan onze wens tegemoet kon en wilde komen. Zo gingen we met z'n vieren naar huis. We hadden het troostrijke, niet onder woorden te brengen gevoel dat we elkaar hadden begrepen, dat Annemiek een prachtig monument zou maken, dat wij ons daarin zouden herkennen – ook al hadden we nog geen enkel idee hoe het er zou gaan uitzien.

Dat vertrouwen blijft, ook als – zoals door Annemiek was gezegd – de maanden verstrijken. We proberen houvast in ons leven te vinden en gaan met het hele familiegezin, met z'n zessen, een week op vakantie in Griekenland. Ook Martijn is bij ons – herinneringen, allemaal herinneringen...

Zo wordt het 16 oktober 2014. Louise schrijft de volgende morgen in haar dagboek: "Als de jongens in bed liggen, wordt er buiten nog genoten van een glas wijn. Dan is er een mail van Annemiek Punt. Zij heeft de schetsen voor het grafmonument van Martijn klaar en vraagt of we binnenkort kunnen komen om te kiezen. Heftig moment, de tranen komen en zijn even niet te stuiten. Ja, Martijn..."

Zo baant, in de zachte Griekse avondlucht, het dicht onder de huid verborgen verdriet zich een weg naar buiten. We verlangen naar het moment dat we de schetsen van Annemiek zullen zien.

Vrijdag 24 oktober is het zover. Louise, Robert en ik ontmoeten Annemiek en Astrid in Ootmarsum. Drie aquarelschetsen worden voor ons neergelegd. We zijn stil, we kijken elkaar aan – we ervaren direct: dit is het. Op een wonderbaarlijke manier heeft Annemiek onze gedachten, onze woorden in één beeld met drie variaties gevangen. Wat bijzonder, we weten direct welke schets uiteindelijk de basis zal zijn voor het grafmonument. We weten dat het glas de kleuren veel voller, intenser zullen laten zien, dat het beeld veel transparanter zal zijn dan in de schets. We bespreken dat het geel gedeeltelijk meer okergeel zou kunnen zijn. Opnieuw ervaren we het luisterend oor, de aandacht voor wat wij verwoorden. Uiteindelijk rest slechts één wens: Annemiek, ga maar aan de slag!

Dat doet ze! Annemiek heeft ons verteld van de complexiteit en kwetsbaarheid van de glasversmeltingstechniek. Hoe met verschillende temperaturen moet worden gewerkt, hoe rekening moet worden gehouden met de uitzettingscoëfficiënt van onderscheiden soorten en kleuren glas, hoe kwetsbaar het glas is tijdens het afkoelen, hoe lang dat daarom duurt. Het geeft ons een goed gevoel te weten hoe intensief Annemiek de komende weken met het monument voor Martijn bezig zal zijn.

Bij ons neemt in die weken de onrust juist af. We weten nu immers zeker dat er een prachtig monument voor Martijn komt. Die rust stelt ons in staat om na te denken over de vorm van en de tekst op de 'naamplaat'. We hebben contact met Roy Haamberg (de firma Roha RVS, Albergen) die ons werd aanbevolen door Annemiek en Astrid. Hij ontwerpt en produceert de rvs-steun voor het monument en de naamplaat.

Op ...december rijden Louise en ik naar Ootmarsum. We halen het monument op. Als Annemiek en Astrid ons het kunstwerk laten zien, zijn we overrompeld. Het is een onvergetelijk moment, het is veel en veel mooier dan we in onze dromen hadden kunnen voorzien. Jazeker ... *gedroomde vleugels*! In al ons verdriet zijn we gelukkig, met z'n vieren omhelzen we elkaar. We hebben tijd nodig om tot rust te komen; we drinken koffie en kijken terug op de spannende én toch ook rustgevende tocht die we samen ondernamen.

Dan wordt het glaswerk op een meubelplaat gelegd, vastgezet en ingepakt in bolletjesplastic. Zo rijden we naar Borne, naar Roy Haamberg, met een schat van grote waarde!

Op maandag 19 januari 2015 wordt het monument op het graf van Martijn geplaatst. We zijn nu ruim vier jaar verder. Als we in Zwolle zijn gaan we vrijwel wekelijks naar Martijn. Het monument staat daar: gedroomde vleugels, gesmolten in glas. Onveranderlijk en toch steeds anders: de seizoenen en de luchten wisselen, daardoor zien we steeds andere accenten en het is zeker: ook onze eigen stemming wordt weerspiegeld in het kleurenpalet van de gedroomde vleugels.

Op Kranenburg hebben we een plek die ons houvast biedt: daar is Martijn, onbereikbaar nabij; daar hebben we zicht op het monument dat ons vertelt wie Martijn is: een prachtig kind van ons. Dat geschenk mochten we van Annemiek Punt ontvangen. Ze schiep het met haar creativiteit, haar vakmanschap – haar mens-zijn!

